

Nr 156.

Av herr **Bengtsson** i Kullen m. fl., om viss ändring i förordningen om automobilskattemedel.

Enligt nu gällande förordning rörande automobilskattemedel äga vägdistriktet icke rätt att av automobilskattemedel erhålla bidrag för lösen av sådan mark, som erfordras vid olika vägrätningar och vägombyggnader. Kostnaderna för dylik marklösen måste bestridas av vägdistriktet själva. Då dessa kostnader emellertid ofta bliva ytterst betungande för distriktet har detta medfört, att det nödiga iordningsställandet av landets vägväsen på många håll försvårats och därigenom fördröjts.

På grund härav vill det synas, som om det låge i landets intresse att bidrag av automobilskattemedel även finge utgå till vägdistriktet för bestridande av kostnaderna för ifrågavarande marklösen.

Principiellt sett synes hinder ej heller möta mot en dylik anordning. Genom användande av automobilskattemedel för vägarnas underhåll och förbättring har man ju velat ernå, att automobiltrafiken själv skall bidra till att betala de vägstnader, som densamma förorsakar. Men det föreligger härvidlag ingen principiell skillnad i fråga om utgifterna för den för vägarnas förbättring erforderliga marken. Även dessa komma ju lika mycket automobiltrafiken till godo som övriga kostnader för vägarnas iordningsställande.

Vi få därför hemställa,

att riksdagen ville besluta, att gällande förordning rörande automobilskattemedel så ändras, att vid vägföretag, som utföras med bidrag av automobilskattemedel, bidrag skall utgå ej endast med $\frac{2}{3}$ av kostnaden för själva vägarbetet utan även med $\frac{2}{3}$ av kostnaderna för den marklösen, som vederbörande distrikt nödgas utbetala för vägföretagets realiserande.

Stockholm den 20 januari 1928.

Emil Bengtsson.

Carl Arv. Anderson.

Birger Petersson.

Charly A. Fager.

N. E. Nilsson.

